

CON QUỈ CỤT GIÒ

Phần II : Xuất xứ

Phương Hoài Nữ

Đưa các bạn lên sân thượng, Trường áy náy:

- Nhà không đủ ghế, các bạn nào ngồi trên nền gạch bông mát lạnh không quen thì ta trải chiếu nhé?
- Được rồi. Như vậy thoải mái hơn. Mỗi lưng ta có quyền lăn kềnh ra nằm khỏe re.

- Đừng giỡn mặt nhen bạn Khương! Quên giữ lịch sự trước mặt các chị sẽ bị phạt “coòng sin” hai tuần đây. Lệnh ông hiệu trưởng ban ra mà dám quên hả? Đừng tưởng ở đây làm ầu được đâu ngen!

Tiếng cười khà khà và tiếng huýt sáo trỗi lên, trong lúc các cô bẽn lẽn đỏ mặt nhớ đến thông cáo này. Một dạo, bọn con trai “yêu sách” nhà trường không công bằng, thiên vị quá đáng với bọn con gái. Nhưng kết quả chẳng đi đến đâu, ông hiệu trưởng vẫn giữ y mục phạt vạ. Ông cho rằng đàn ông con trai, phải biết giữ lịch sự trước phái nữ. Bọn nam sinh phải “tập sự” ngay từ bây giờ. Trước nhất về nhà phải kính yêu mẹ. Sau này, sự giao tế ngoài đời sẽ dễ dàng quen biết phái nữ, cua đào, kiếm vợ không khó. Ông chưa dứt lời, thì từ dãy bàn phía sau nữ sinh đến cuối lớp như nổi loạn, đủ thứ tiếng cười, tiếng huýt sáo, tiếng hét có nhịp. Đám con gái đỏ mặt tía tai cúi gằm đầu. Thầy hiệu trưởng phải gõ thước từng chập mới lấy lại trật tự.

Sau đó, đầu đã yên, cái bọn nam sinh tiểu quỷ này dám gán cho ông biệt danh “nịnh đầm” và vì nịnh đầm đến nỗi râu ông quặp xuống, sợ vợ khỏi chê luôn. Dĩ nhiên là tin đồn nhằm sau lưng ông, bởi mặt mũi ông nhẵn nhụi trơn tru, có sợi râu nào đâu.

Nhìn các bạn cười đùa Trường lắc đầu vừa gõ tay xuống bàn ra dấu bảo các bạn im.

- Đừng ồn ào chứ. Phải chấm dứt chuyện kể trước khi ba tôi về, đấy nhé. Thôi chúng ta vào đề....
- Khoảng năm 1938 – 1940. Thời gian đó, đất nước Việt Nam là thuộc địa của Pháp. Như các bạn biết, Pháp chia nước ta ra làm ba miền: Bắc, Trung và Nam để dễ bề đặt nền móng cai trị. Nhất là Miền Nam hoàn toàn trực thuộc guồng máy cai trị của người Pháp. Dĩ nhiên các quan đầu tỉnh là người Pháp chánh cống, mắt xanh mũi lõ nắm giữ. Tỉnh Sóc Trăng cũng không ngoài thông lệ đó. Được cái quan đầu tỉnh rất trẻ, khoảng chừng ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi là cùng. Ông ta thọ hưởng hết nét đẹp của người Âu Châu, vóc dáng cao lớn, thẳng tắp, trông khôi vĩ hùng tráng, thêm ria mép tía gọn vén kéo tăng phần oai vệ nhưng không quá nghiêm khắc. Phải nói ông ta là người cởi mở, rất thông cảm dân tình trong tỉnh nên sự cai trị của ông ta có phần nới tay, dễ thở hơn mấy ông đầu tỉnh tiền nhiệm. Đổi lại dân chúng hết lòng quý mến ông ta.

Kể đến đây Trường ngừng lại nhìn lũ bạn:

- Nhưng tiếc thay, tôi không nhớ tên ông ta.
- Chẳng sao! Đầu cần thiết ba cái lè tè đó, Trường ơi! Khánh Vân nhanh miệng đáp – Chúng tao sốt ruột gần chết mà mày cà kê mãi, chưa chịu hé mở vai chánh.
- Cái thằng này! Sao nóng thế? Kể chuyện phải đi từ đầu, mày không chờ được thì ra ngoài đứng.
- Thôi mà, đừng gây nhau! Trường nhìn Thắng – Tôi kể tiếp đây - Lúc ông ta đến nhậm chức thì đủ đôi. Vợ chồng cùng là người Pháp. Bà vợ với cặp mắt xanh lơ màu đại dương êm đềm, tươi mát. Nụ cười bà thật xinh để lộ hàm răng khít khao đều đặn, bóng ngời men ngọc trai, càng tăng nét duyên dáng mỹ miều Tây Phương. Phu nhân còn có phần nhân từ bác ái hơn cả chồng, bà thường tổ chức những buổi lạc quyền để giúp đỡ đồng bào nghèo ở thôn xóm xa thành phố. Do đó, hầu hết dân địa phương đều yêu kính bà. Quan đầu tỉnh rất yêu vợ, hằng năm, ông bà thường đưa nhau về Pháp, quê hương của họ, vui chơi trong mấy ngày nghỉ phép. Thế rồi, bất thành linh kỳ nghỉ phép năm đó, bà

vợ bị bạo bệnh qua đời tại Paris.

Từ ngày vợ mất, đời sống quan đầu tỉnh vô vớ, buồn bã, ít thấy ông cười. Một mình quan vào ra hậu dinh rộng thênh thang, tịch mịch, cô liêu. Trong giới bạn bè quan, thường tổ chức những buổi ca vũ nhạc, vui chơi để quan giải khuây, nhưng chẳng thấm vào đâu với nỗi sầu mất vợ.

Chuyện buồn nào rồi cũng nguôi ngoai. Lòng người rồi cũng phai pha với ngày tháng qua mau. Những lúc sau này, người ta thấy ngài đi đi về về Sài Gòn thường xuyên hơn. Thời gian không lâu, có tiếng đồn quan đầu tỉnh nhà mình sắp cưới một thiên kim tiểu thư, sắc nước hương trời, một hoa khôi con nhà danh giá có tiếng tăm nhất thủ đô Sài Gòn. Tiếp theo tiếng đồn, quan đầu tỉnh đưa người đẹp về “trình diện” tỉnh nhà trong buổi lễ khánh thành ngôi trường vừa xây xong. (Ngôi trường này, sau đã bị Việt Minh đốt tan hoang. Bây giờ chỗ đó đã trở thành sân vận động của tỉnh như chúng ta đã biết, nơi dành cho các ông lớn đá banh hay đánh tennis).

Lúc cất “băng” khánh thành ngôi trường, quan đầu tỉnh để người đẹp đi bên cạnh, cốt ý phô diễn trước quan khách. Tiếng vỗ tay hoan hô, và lời chúc tụng không dứt. Tên người đẹp được giới thiệu trong sự trầm trồ khen ngợi và thỏa mãn của người tham dự: Ngọc Nhan kèm theo tên tây Juliette. Tên thật xứng với người, gương mặt đẹp như ngọc, sáng ngời khiến người ta phải liên tưởng nàng Juliette trong vở kịch *Roméo & Juliette* của Shakespeare. Bởi nàng Ngọc Nhan ngoài vẻ đẹp dịu dàng tha thướt của người con gái Á Đông còn phảng phất nét đẹp Tây Phương với dáng người cao thẳng, đầy đặn, tươi mát, dễ lôi cuốn người nhìn. Quan đầu tỉnh si mê nàng là phải. Những người có mặt ngày hôm ấy, đều hy vọng quan tỉnh tìm lại nguồn vui sống yêu đời.

Vài tháng sau, quan đầu tỉnh tuyên bố cuộc hôn nhân của ông ta và nàng Ngọc Nhan. Thiệp hồng được gửi đi khắp nơi trong nước Việt Nam lẫn cả Pháp Quốc. Kể đến đây, chợt Trường tăng hắng lấy giọng, chớp mắt nhìn các bạn:

- Lúc đó, ba tôi là hội đồng hàng tỉnh có nhận được thiệp mời. Ông được quan đầu tỉnh trọng nể nên trong buổi tiệc cưới được giữ lại đến tận cuộc mới rời dinh ra về. Ba tôi cho biết nhiều chi tiết...

Một đám cưới thật long trọng và trang nghiêm, nổi tiếng nhất thời bấy giờ. Ngoài các quan thuộc địa lớn bé từ khắp nơi trong nước về tham dự, thêm giới quan khách thượng lưu trí thức bản xứ kéo nhau xe ngựa, xe hơi, đông nghẹt đến chúc mừng.

Bên trong tiệc cưới thật hào hứng sôi nổi, tiếng khui sâm banh nổ lộp bộp, tiếng cụng ly lách cách, hòa lẫn tiếng chúc mừng tân lang và tân giai nhân “Trăm năm hạnh phúc”, một âm thanh huyền ảo vui tươi, yêu đời. Kế tiếp ban nhạc hòa tấu, chơi toàn những bản nhạc Tây Phương nổi tiếng thời bấy giờ. Rồi thì cô dâu và chú rể bắt đầu ra sàn nhảy biểu diễn, từng tràng pháo tay cổ vũ tán thưởng, sôi nổi. Và, từng cặp, từng cặp, đưa nhau ra, họ ôm nhau quay cuồng theo điệu nhạc dưới ánh đèn màu, gương mặt ngây ngất đắm say.

Nhưng ngoạn mục và thích thú nhất là màn mở quà cưới. Theo phong tục tây phương, những gói hay hộp quà cưới được mở tung ra trình làng trước mặt quan khách. Người ta hồi hộp và thú vị nhìn những hộp quà gởi từ Pháp, Anh... lần lượt tháo giấy ra, toàn những thứ quà quý giá, đắt tiền và hiếm thấy. Món quà cuối cùng khiến mọi người kinh ngạc tròn xoe mắt nhìn ưa thích, đó là con búp bê xinh xắn, dễ thương chính hiệu Pháp quốc gửi tặng. Cô nàng búp bê với mái tóc óng mượt màu bạch kim, đôi mắt khép lại với hai hàng lông mi rậm rì như say ngủ khi đặt cô ả nằm xuống và lúc dựng cô ả đứng lên, đôi mắt mở to xanh biếc dưới hàng lông mi cong vút, linh động tươi tắn như nhìn mọi người. Cô dâu thích thú ôm cô ả vào lòng, kéo hai tay cô ả giơ cao và một chân co lại trong tư thế nghiêng mình chào quan khách. Bỗng dựng một tràng pháo tay vang lên tán thưởng huyền ảo, vui nhộn.

Vào thời đó, con búp bê được chế tạo như thế đã là tối tân lắm. Vợ chồng quan tỉnh rất ưu ái cô nàng búp bê, đặt cô ả đứng trên đầu tủ trong phòng, trông thẳng xuống giường ngủ của hai người để hằng ngày tiện dịp ngắm nghía cô nàng.

Sau thời gian đám cưới không lâu, các người bồi phòng trong hậu dinh tỉnh đều hãi sợ, lấm la lấm lét khi vào phòng ngài làm vệ sinh, dọn dẹp phòng, giữ giường trải ra cho vợ chồng ngài. Thoạt

tiên, anh bồi này, chị bồi kia, chưa ai dám hờ môi nói với nhau những hiện tượng kỳ quái mà họ trông thấy. Nhưng nỗi khiếp sợ mỗi lúc càng tăng, họ một mình không dám vào phòng ngài, phải rủ nhau đi cùng nên người này nhỏ to người kia: “- Trời ơi! Dễ sợ lắm! Tớ nhìn thấy con búp bê đi lẫn quẩn trong phòng. Khi thấy tớ bước vào, nó nhảy phóc lên trên đầu tủ đứng y nguyên như cũ, đôi mắt nhìn tớ chớp lia như chế giễu vừa đe dọa. Tớ sợ xanh mặt, hồn vía lên mây luôn! Bây giờ hai người mình đi xem sao!” Vừa đi vừa nói hai người đã đến trước cửa phòng ngủ quan đầu tỉnh. Cả hai khựng lại, đôi mắt trợn ngược, miệng há hốc, nhìn con búp bê đang đi quanh phòng, chợt nó dừng lại giữa phòng nhìn hai người, nó đưa tay như muốn chụp cả hai rồi xoay mình nhảy thẳng lên đầu tủ đứng vào chỗ cũ. Hai người bồi phòng sợ khiếp vía mà không dám la, tay chân họ quíu lại, vội vội vàng vàng cố gắng làm việc thật nhanh rồi ủa nhau chạy ra khỏi phòng như bị ma đuổi.

Từ hôm đó, những người làm sau hậu dinh tỉnh lo sợ nhớn nhác kể cho nhau nghe hiện tượng kỳ quái trong phòng ngủ xếp tỉnh, khiến chị bếp, anh làm vườn và những người không được phép đi ngang qua phòng ngủ vợ chồng xếp tỉnh, càng gia tăng thêm sự tò mò, thắc mắc. Cộng với bộ óc giàu tưởng tượng, họ thêm dệt thêm thắt đủ thứ chuyện kỳ bí mỗi khi ngồi lại với nhau. Rồi thì, một hôm đến tai phu nhân quan đầu tỉnh, nàng Ngọc Nhan cho gọi những người bồi phòng đến hỏi chuyện. Nàng làm sao tin những chuyện hoang đường như thế? Thời đại khoa học đang trên đà tiến hóa phục vụ nhân loại, dù nước nhà còn lạc hậu, phôi thai, nhưng ma quỷ cũng đâu thể lộng hành giữa ban ngày ban mặt đến kinh dị chừng ấy? Nàng băn khoăn vừa phân vân không biết có nên nói với chồng không?

Ông ta là người Tây Phương, được sống trong một môi trường văn minh tân tiến, khó thể chấp nhận một sự quái đản hoang tưởng này. Không khéo nàng sẽ hại tính mạng những người làm công đáng thương, đang đứng trước mặt nàng run rẩy, mặt mày tái mét, họ lắp bắp không ra tiếng, sợ hãi nhìn nàng; thì làm sao dám cả gan dựng chuyện nói dóc? Lúc kể chuyện, ánh mắt họ còn lộ hẳn nét kinh hoàng, chắc chắn là sự thật rồi, nàng nghĩ thế. Mặc dù vậy, nàng vẫn nửa tin nửa ngờ. Tiếng tim trong lồng ngực đập liên thình, thêm nỗi lo sợ băng quơ. Tuy chồng nàng sử việc rất nhân từ, dành nhiều tình thương đặc biệt cho người Việt của nàng nhưng chồng nàng rất nóng tính và ghét nhất là phao tin đồn nhảm, gây hoang mang làm xáo trộn tinh thần mọi người, mà bây giờ lại xảy ra chính trong hậu dinh của vợ chồng nàng, thì thật nguy tai, liệu chồng nàng có chịu bình tĩnh tìm hiểu hay không? Nàng lo ngại cho tính mạng những người lao công này.

Đang tần ngần rồi reng đầu óc, nàng chưa biết tính cách nào thì chợt ông tùy phái từ văn phòng chạy vào cho hay, nàng sẽ theo chồng về Sài Gòn ngay vì quan đầu tỉnh vừa nhận được công văn khẩn phải đi họp bất thường. Thế là mọi người lăng xăng lo xách đồ đạc ra xe.

Ngồi lên xe cùng chồng về Sài Gòn, chừng như cơn gió lùa vào xe thổi tan biến hết bao nhiêu chuyện phiền phức âu lo trong lòng Ngọc Nhan. Nàng tươi thắm như chim sơn ca líu lo bên cạnh chồng, lòng nàng nôn nao sung sướng sắp gặp lại ba mẹ và các em. Mỗi lần chồng về Sài Gòn họp hành, nàng được về sum họp với gia đình đôi ba ngày thật đầm ấm thích thú. Ngoài ra, nàng cùng chồng được mời dự những buổi tiệc tùng linh đình, thưởng thức những màn ca vũ sôi động suốt đêm. Khác hẳn những ngày tháng trầm lặng mà vợ chồng nàng sống ở tỉnh Sóc Trăng.

Sau mấy ngày vui chơi thỏa thích ở Sài Gòn, đôi vợ chồng trẻ quay về tỉnh lẻ. Xe họ tiến vào cổng dinh, ngừng ngay trong sân. Qua một cuộc hành trình dài, hai vợ chồng xếp tỉnh có vẻ mệt mỏi, ngài ôm eo vợ dìu nàng lên phòng. Chưa kịp nghỉ ngơi, ngài đã nghe bước chân người chạy công văn dừng trước cửa phòng. Thì ra, ông chánh văn phòng tỉnh cần gặp ông để thảo luận một công văn khẩn phải ký gấp. Xếp tỉnh vội bước qua phòng bên cạnh sau khi bảo vợ nằm nghỉ khỏe.

Mỉm cười nhìn theo dáng chồng mất hút ngoài cửa phòng, Ngọc Nhan nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng, bỗng dưng, cảm giác trong nàng thật ngột ngạt khó chịu, mỗi lúc một đè nặng, như có ai đang soi mói nhìn nàng. Nàng vội mở bừng mắt. Ành mắt trông thẳng lên đầu tủ, gặp ngay con búp bê đang chăm chú nhìn nàng, nó nháy mắt liên hồi chế giễu. Ngọc Nhan rùng mình, những chuyện của mấy hôm trước trở về trong trí, nàng xanh mặt sợ thất thần, muốn ngồi bật dậy chạy ra khỏi phòng, nhưng chân tay mềm nhũn. Rồi thì cặp mắt nàng trợn tròn khi con búp bê nhảy xuống, từ từ hóa thành con dã nhân khổng lồ, hai tay khuỳnh ra hướng về phía nàng. Ngọc Nhan thét lên một

tiếng kinh hoàng, nghe đến rợn người và ngất đi.

Phòng bên cạnh, nghe tiếng thét của vợ, xếp tỉnh giật bắn người, tưởng có biến, Việt Minh vào tận hậu dinh uy hiếp vợ ngài. Ngài chụp cây súng colt đeo bên hông, phóng về phòng. Ngài kinh hãi thấy con dã nhân lông lá đen thui, nghiêng mình xuống sát người Ngọc Nhan, xòe hai bàn tay to tướng định bóp cổ nàng. Xếp Tỉnh lập tức chìa súng thẳng vào dã nhân, lấy cò. “Đoành! Đoành!” hai tiếng súng chất chứa nổ vang. Dã nhân bị thương, nhanh như lần chớp bay biến ra cửa trốn mất, để rớt lại chiếc chân bị thương là chân con búp bê mới lạ đời. Và ngạc nhiên hơn nữa là dấu máu lấm tẩm theo ra vườn đến tận tường rào thì hết.

Từ hôm đó trở đi, con quỷ một giò xuất hiện ở cây da Năm Vồ tác quái và gây khiếp đảm cho dân chúng sống quanh vùng cây da Năm Vồ và những người đi qua lại khu vực này. Và tội nghiệp nhất là dân Bồ Thảo chỉ có con đường độc đạo ra chợ tỉnh là phải đi ngang cây da Năm Vồ. Con quỷ giết hại nhiều người làm điên đầu quan tỉnh. Ngài tìm cách trừ khử nó...

- Ô! Thế thì có trừ nó được không? Thanh Bình bộp chộp hỏi, cắt ngang lời anh chàng Trường đang thao thao bất tuyệt.

Mọi người cười ồ và không kém phần kinh ngạc nhìn hấn:

- Này, mày có mơ ngủ không hở? Nếu trừ được nó thì đâu có chuyện kể ngày hôm nay.

Chị Hồng Vân ngập ngừng nhìn đám nam sinh cho ý kiến:

- Tôi nghe chuyện về con quỷ cụt giò có phần khác hơn em Trường kể. Không biết các bạn ở đây có ai biết giống như tôi không?

- Chị chưa kể thì làm sao chúng tôi biết giống hay không giống chứ?

- Aáy chết! Tôi quên. Hồng Vân cười đỏ mặt, cảm thấy mình hỏi một câu quá ngây ngô, “dô diên” thật! – Có lần mẹ tôi nghe một người nào đó kể rằng: vườn cây trong hậu dinh tỉnh rộng lớn, trồng nhiều cây cối âm u. Không khí lạnh lẽo có vẻ rờn rợn. Người ở trong dinh tỉnh đều e ngại lẫn sợ sệt khi phải ra vườn cây. Những con chim đập cánh nhẹ cũng làm họ giật thót người sợ hãi, tưởng chừng những oan hồn u uất đang hiện về nhát họ.

Một hôm, quan tỉnh đi họp khuya mới về. Ngài phát hiện một người đàn ông Tây Phương vóc dáng giống hệt ngài, từ trong phòng ngủ vợ ngài đi ra. Ngài nhú mào, bước nhanh tới thì không thấy đâu. Ngài chợt nhớ mấy lúc gần đây, mỗi lần đi họp trễ về, phu nhân của ngài có những câu hỏi khó hiểu mà ngài cứ nghĩ phu nhân trong người không khỏe khiến tâm trí nàng ngờ nghệch. Và bây giờ, đêm nay, chắc chắn ngài bước vào phòng cũng sẽ được nghe phu nhân cười nửa miệng nói: “- Anh có đi họp gì đâu? Mới ra cửa có hai phút là quay về ngay. Anh nhìn xem chiếc gối anh nằm cạnh bên em còn dấu sờ sờ ra đó? Em không biết anh đang chơi trò gì với em?” Nghĩ đến đây, lòng xếp tỉnh nóng nảy khó chịu, phần thương vợ phần cơn ghen đang dần vất ngài. Ai mà dám cả gan giả dạng ngài? Một người đồng chủng với ngài dám giỡn mặt tử thần, lộng hành đến thế ư? Lính gác hai ba lớp bên trong và ngoài cổng, hấn làm cách nào lên vào dinh tỉnh, gian dân với vợ ngài?

Sau khi suy nghĩ kỹ, ngài giữ im lặng để tránh cho vợ khỏi hoảng sợ vừa để nhử kẻ gian. Hôm sau ngài đánh tiếng đi họp, nhưng rồi quay về sớm hơn, ngài nhìn thấy “hấn”, đang ở trong phòng cùng vợ ngài. Lúc này, ngài mới thật sự sửng sốt vì sự giống nhau khó phân biệt giữa ngài và “hấn” thì nói chi vợ ngài không lầm lẫn chứ? Máu ghen trào lên cổ, ngài giờ súng bắn liền lập tức. Kẻ gian bị mấy viên đạn vào bắp đùi. Thế mà hấn như một mũi tên thẳng thiên bay qua ngoài lẩn vào vườn cây.

Đèn đuốc được đốt sáng từ trong ra ngoài vườn cây, tìm bắt kẻ gian. Mọi người lính theo dấu máu tìm hung thủ đến vườn cây thì mất dấu. Họ rùng mình vì tài bắn súng của xếp tỉnh bá phát bá trúng thì người làm sao chạy thoát? Chỉ có ma quỷ mới lẩn nhanh như thế. Nhưng sao lại có dấu máu rơi rải trên mặt đất? Mọi người hoang mang.

Dĩ nhiên, cơn tức giận của xếp lòng lộn, mặc dù ngài đã nhìn thấy “hấn” bằng mình trên lầu cao thoát thân, cho dù người bình thường chắc chắn sẽ bị lợi tay gãy chân, trên đà nhảy xuống sân.

Đảng này “hắn” tan biến mất dạng, mang theo nhiều vết thương trên người. Thật kỳ quái và khó tin! Đám lính được lệnh quân thảo khắp mọi nơi cây cối trong vườn, gần như cành lá ngọn cây xơ xác trụi lủi mà kẻ gian thì biệt dạng.

Rồi thì, từ hôm đó trở đi, cây da Năm Vô cách tường rào, nằm bên kia đường có hiện tượng ma qui hoành hành.

Kể đến đây, chị Hồng Vân ngừng lại, nhìn các bạn học nam nữ:

- Sao các bạn? Có ai nghe khác hơn tôi không?

- Đúng đó. Tuyết Mai lên tiếng – Mai có lần nghe mẹ kể y như thế. Nhưng, có người cho rằng sự thật không phải thế. Có thể thằng bạn nào của xếp tỉnh, lợi dụng lúc xếp đi vắng giả dạng ngài gã gã phu nhân. Và ngài đã bắn chết tươi kẻ tình địch. Sau đó, để tránh tiếng không tốt, ngài cố ý phịa chuyện hoang đường để che giấu hành động nhơ nhớp của kẻ đồng chủng tộc ngài gây nên.

- Vậy thì con qui cụt giò ở cây da Năm Vô cắt nghĩa sao đây? Chí Cường láo táo hỏi.

- Họ bảo, đó là sự trùng hợp bất ngờ, thế thôi! Mai mỉm cười trả lời.

- Không phải đâu. Trường la lên, nhìn chị Hồng Vân và Tuyết Mai – Họ nói sai sự thật. Ba tôi vào ra dinh tỉnh hằng ngày, có chuyện gì mà ba tôi không biết? Xếp tỉnh rất tin cậy ba tôi, những việc quan trọng về tình hình bất an trong tỉnh ngài còn bàn bạc, hỏi ý kiến ba tôi thì chuyện này có đáng gì mà phải giấu chử? Do đó, sáng sớm hôm sau là xếp tỉnh cho gọi ba tôi vào. Các bạn phải biết, ba tôi người công giáo làm sao tin được những chuyện nhảm nhí như thế? Nhưng không tin cũng không được, tất cả dấu vết ở hiện trường vẫn còn sờ sờ ra đó. Trên nét mặt những kẻ tội tở trong hậu dinh và cả nét mặt những anh lính gan dạ đều bơ phờ xanh mét chưa xóa hết vẻ kinh hoàng. Nhất là xếp tỉnh, ngài hậm hực kể lại tự sự cho ba tôi nghe trong khi phu nhân Ngọc Nhan co rúm người, cặp mắt lảo liên, dáo dác nhìn quanh.

Kiệt “lùn” nóng nảy lên tiếng thay các bạn:

- Mà làm gì mà rồi lên thế, hở Trường? Chúng tao có nói không tin mà đâu? Dĩ nhiên lời đồn đãi phải có sự thù ghét khác nhau chứ. Hãy tiếp tục chuyện kể đi, Trường ơi! Đã kể đến đâu rồi nhỉ?

Nhìn bộ tịch Kiệt quơ quơ đôi tay ngắn và thân mình lùn sùng của hán, Trường tùm tùm cười nghĩ đến

cái tên Kiệt Lùn mà các bạn đặt cho hắn:

- Con qui gây kinh hoàng cho dân cư quanh vùng khiến xếp tỉnh tức giận ra lệnh đồn cây da Năm Vô. Nhưng khôn thay, những người xách búa, mang cưa đến đả không đồn được cây còn bị nguy đến tánh mạng, bởi khi búa hay cưa vừa đụng vào thân cây thì có người lăn đùng ra chết liền tại chỗ hoặc có người ôm đầu đau nhức về đến nhà được vài ngày thì chết. Bác sĩ không tìm được căn nguyên bệnh trạng của những cái chết “kỳ dị” này. Do đó, không còn ai có gan đụng đến cây da Năm Vô.

Để đối phó với tình trạng như trên chộc này, xếp tỉnh hỏi qua ý kiến nhiều người. Cuối cùng không còn cách nào hơn, ngài cho một đám lính võ trang súng ống hấn hoi và kèm theo lính mang kèn tây đến cây da Năm Vô, nổ súng lia chia lên ngọn, lên thân cây. Tiếng súng nổ loạn xạ, doanh doanh, chát chát, vang động một chập rồi ngừng. Kế tiếp, các anh lính kèn cử nhạc, tiếng kèn tây thổi từng nhịp mỗi lúc một lên cao lồng lộng theo gió, mạnh mẽ hùng tráng, chập chùng rầm rộ, đinh tai nhức óc người nghe. Và cứ thế liên tiếp mấy ngày liền. Sau đó một tháng một lần, được đôi ba tháng thì lại diễn. Không biết có phải tiếng súng tiếng kèn trực được qui ma không? Từ đó, sự khuấy phá của con qui không thấy nữa. Đời sống những người quanh vùng cây da bớt căng thẳng, họ sống thoải mái hơn.

Theo lời ba tôi kể, sự bình yên kéo dài khá lâu. Năm ba năm sau, thỉnh thoảng mới nghe một hai người bất hạnh qua đời do con qui cụt giò hiện ra tác quái gây nên. Và người ta vẫn sợ hãi đề phòng mỗi khi phải đi qua cây da Năm Vô. Những người mê tín còn khấn cầu thần linh hay bà chúa trong

các đình miếu có tiếng linh thiêng đập đồng về, xin bùa hộ mạng trừ ma quỷ cho con cái đeo trên cổ. Đó là những tờ giấy màu vàng có viết chữ Hán mực đỏ được xếp nhỏ thành hình tam giác, bọc vải màu vàng đeo lên cổ bằng sợi dây bùa, xe bằng chỉ màu ngũ sắc.

Đang nói Trường ngừng lại, đảo mắt nhìn chung quanh:

- Việc này, chắc chắn các bạn, có người đã từng đeo bùa hộ mệnh phải không? Đa số con gái được mẹ cho đeo bùa nhiều hơn con trai, có đúng không các chị?

- Đúng! Chị Thiều lên tiếng – Đó là lúc còn nhỏ nhưng khi lên mười hai, mười ba tuổi không cần thiết nữa, chỉ trừ những cô cậu nào ốm yếu, ẻo uột, đau ốm liên miên thì vẫn phải đeo bùa hộ mạng để tránh tà ma bắt bớ.

- Chẳng biết có linh ứng hay không? Nhưng đó cũng là một cách đề phòng cho con cái khi bước ra khỏi nhà. Thế rồi, bỗng dưng năm nay, chỉ cách khoảng vài tháng mà có đến hai người bị con quỷ cụt giò hại. Một Trang Hùng bị chết thảm thương và một Lưu Nhị Đệ bạn học của chúng ta suýt bị thần chết gọi đi, người xanh mướt như tàu lá, đôi mắt trờm lơ chưa lấy lại về tinh anh, đang ngồi chung với chúng ta ở góc kia.

Sau câu nói của Trường, mọi người hướng ánh mắt thân thương nhìn về phía Lưu Nhị Đệ.

- Chúng ta hãy cho một tràng pháo tay chúc mừng sự may mắn hi hữu trong đời của bạn chúng ta. Trường chưa dứt lời, những bàn tay mạnh mẽ vỗ lớp lớp liên tục, cùng tiếng huýt sáo và tiếng gõ nhịp trên sàn gạch mỗi lúc một huyền ảo, ồn ào, vui nhộn.

Đệ cảm động, nhướn miệng cười nhìn các bạn và cũng vỗ tay theo.

- Thôi thôi, tụi bây ơi, chúng mình về chứ! Phan và Kiệt Lùn la lên – Bao tử đang đói meo rồi đây nè!

- Khoan đã! Thiệt tình mà! Chưa chi đã đòi về. Quốc lên tiếng – Bây giờ, chẳng lẽ để yên cho con quỷ cụt giò tự tung tự tác sao hả?

- Chứ làm sao? Tất cả người lớn đều nghĩ như chúng ta. Nhưng hết cách rồi! Người ta dùng cả bùa, ngải trấn yêu, yếm quỷ mà chẳng đi đến đâu. Trường lắc lắc cái đầu hớt cua tròn ồm của hắn vừa nói – Không còn cách nào tốt hơn là tự mình phải cảnh giác đề phòng khi đi ngang qua cây da Năm Vồ.

* * *

Sáng chủ nhật. Sau khi cùng anh chị đi dự lễ nhứt ở nhà thờ về, Trường được anh chị “phóng thích” muốn làm gì thì làm bởi cu cậu đã học xong bài vở từ chiều hôm qua. Nhìn đồng hồ mới hơn 7 giờ, Trường bước ra cửa, ngắm nghía sự sinh hoạt mua bán của bạn hàng trong chợ vì nhà Trường sát cạnh chợ cho nên chàng quen mắt với cảnh hợp chợ ồn ào náo nhiệt sáng, trưa, chiều, tối.

Từ phương đông, xa xa sau rặng cây, vàng thái dương mới bắt đầu rực sáng, ửng hồng, tiến chậm chậm lên. Gió ban mai dịu dịu mát. Một cảm giác lâng lâng dễ chịu càng khiến chân tay Trường ngứa ngáy không ngồi yên được. Ngày nghỉ như thế này, ngồi nhà thì thật phí quá và trái với bản tính hay phá phách của hắn. Bất chợt Trường nhớ đến những chùm me keo no tròn, xanh mướt, chín mùi nứt vỏ lộ ruột trắng nuột, ở dãy hàng cây trước sân tòa án tỉnh, vừa mới nghĩ đến đây hắn đã nghe thềm rỏ dãi. Hắn liền từ từ nhảy chân sáo tìm đến mấy đứa nhỏ cùng một khu phố, rủ rê tụi nhỏ đi bẻ me keo về ăn. Loanh quanh một lúc Trường đã có dưới tay bốn cu cậu, nhỏ nhứt tám tuổi, lớn nhất mười tuổi, kéo nhau qua cầu “Boong” (Point), tìm đến tòa án tỉnh. Bữa nay ngày nghỉ, tòa án thật vắng vẻ chỉ có tiếng gió lao xào, lác xạc, lùa qua ngọn cây và tiếng chim kêu chim chirp trên cành. Ành nắng chan hòa trong sân đã liếm đến cánh cửa tòa án. Trường thở mạnh nghe thoải mái và tự do. Rồi cùng một lúc, năm người, mười con mắt mở tròn nhìn từng chùm me keo no tròn, ú na ú nân ruột trắng hếu chìa ra ngoài, nằm phơi mình ở hàng rào hoặc tòng teng quần trên cây cao gần bên.

- Trời ơi, ngon quá! Me keo ở đây năm nào cũng nhiều trái quá, anh Trường hả? Lục, thằng lớn nhất thích thú la lên.

- Em còn nhớ, giỏi lắm đó Lục!

- Quên sao được, năm nào anh cũng đưa tụi em đến đây mà!

- Nhiều quá chừng chừng mà sao người ta không hái? Bé Phan kéo tay Trường đến sát bên chùm me keo vừa hỏi – Minh hái có sao không, hờ anh?

Không đợi Trường lên tiếng, thằng Lục, thằng Viễn, cười hăng hắc:

- Mà mới đi lần đầu nên không biết. Anh Trường hái thì không sao. Người ta trồng mà không hái trái

ăn thì chúng tao không biết.

Trường tùm tùm cười nhìn bé Phan:

- Thứ này chỉ có bọn con nít chúng mình thích ăn thôi. Người lớn trồng để làm cảnh. Nếu anh không hái thì ông tùy phái trong tòa án sẽ hái về cho con ông ăn. Ngoài ra, không có đám con nít nào dám đến đây khuấy phá cây cối. Thôi thôi, các em chuẩn bị hái trái đi, nhớ đừng vứt lá đầy sân đấy nhé, các em.

Tám cánh tay nhỏ nhẩn giờ lên, thoăn thoắt tranh nhau bẻ, hái, lật, lia lia những trái me keo nằm phơi mình tắm nắng sáng hay nép mình dưới những lá xanh còn ươn ướt hơi sương. Miệng bọn nhóc tí luôn xuyết xoa trầm trồ, nào trái này chín mùi, trái kia to tròn, ngon ơ là ngon.

Anh cả Trường mỉm cười thú vị nhìn bọn nhóc tí hăng say làm việc. Chỉ một loáng, tất cả những trái me keo đã nằm gọn trong giỏ mây trên tay Trường. Bọn nhóc vẫn chưa chịu thôi, ngẩn ngơ ngược nhìn những dây me keo xoắn xuýt leo lung chừng trên vải thân cây trồng lấy bóng mát, sum sê trái lòng thòng

như ngao nghễ, thách thức.

Thằng bé Phan chắc lưỡi hít hà, dán mắt lên thân cây, tay chỉ chỗ:

- Tiếc quá, làm sao bẻ được hết, hờ anh Trường?

- Thiệt tình cái thằng khờ. Ai nói không bẻ được hử? Thằng Viễn làm mặt đàng anh – Tao và thằng Lục leo bẻ hoài, để ọt hà. Mà có tài đưa tay bắt lấy hay không? Kéo nó rút xuống đất đập hết đó.

- Hai em Lục và Viễn ăn hiệp bé Phan nhé! Biết đâu mai một bé Phan học leo trèo giỏi như sóc thì sao! Trường vừa nói vừa nắm tay bé Phan – Đến đây với anh, hãy để cho ba anh: Lục, Viễn và Phong leo hái, chuyển tay thấy xuống cho mình hứng.

- Anh cưng thằng Phan quá, nó sẽ lên mặt với tụi em cho coi! Cả ba giờ nắm tay về phía thằng bé như đe dọa vừa thề lưỡi chế nhạo.

Thằng nhỏ cũng không vừa, nó làm trò ngáo cộp, trợn mắt phùng mang, nhả mũi, há miệng nhe hai hàm răng trông thật buồn cười, làm cả bọn không nhịn được, ôm bụng cười ha hả bò càng trên sân cỏ. Trên ngọn cây, các chú chim non giật mình chí chóc đập cánh rào rào, bay loạn xạ.

Tiếng cười vừa dứt thì ba cái bóng nhảy phóc lên thân cây gọn bơ. Đôi chân mỗi đứa Viễn và Lục kẹp cứng một thân cây trên cao; còn Phong ở một cây khác thấp hơn. Bé Phan nhìn không chớp, ánh mắt đầy vẻ thần phục.

Trên cây, Viễn và Lục hái trái chuyển xuống cho Phong đưa tay bắt lấy, thấy xuống giỏ mây do anh chàng Trường giờ lên hứng. Tất cả ăn khớp không hề rớt ra ngoài.

Ba thằng tiểu quỷ đang định nắm tay nhau chuyển đổi vị trí như loài vượn leo cây thì bị Trường ngăn lại:

- Thôi, thôi. xuống đi, đừng giỡn trên cây, nguy hiểm lắm. Lỡ té trật chân bong gân không đi học được đâu, đấy nhé!

Giữa lúc ấy, bất thình lình, trên không trung có tiếng sấm nổ rền vang, đình tai nhức óc. Tiếp theo,

những lần chớp sáng vẽ ngoằn ngoèo lên nền trời trong xanh và rồi nhiều tia sáng chiếu xẹt xẹt thẳng xuống cây da Năm Vồ. Kế tiếp, một tiếng sét đánh rầm, nổ tung, rung chuyển cả bầu trời, chẻ cây da Năm Vồ làm hai từ ngọn xuống giữa thân cây, kéo theo một dòng nước đỏ ối chảy dọc thân cây.

Trường không ngờ, vô tình sáng nay, hấn và đám nhóc chứng kiến từ đầu cây da Năm Vồ bị trời đánh giữa thanh thiên bạch nhật. Từ sân tòa án trông sang, cây da Năm Vồ đứng ngạo nghễ bên kia đường, cách một ngã tư, chưa quá một trăm mét, dù bản tính gan dạ, lúc này Trường cũng phải rùng mình đứng đờ người. Thằng Phan ôm chặt tay Trường trong lúc ba đứa Viễn, Lục và Phong đứng sát vào hấn. Mặt đứa nào đứa nấy nhón nhác sợ hãi nhìn về hướng cây da. Trên đường không một bóng người qua lại. Chưa quá chín giờ, cái giờ mà mọi người xách giỏ đi chợ hay tập trung ở các tiệm cà phê cà pháo ăn sáng hoặc vào làm việc ở công sở. Chỉ còn mấy ông già bà cả ở lại nhà trông chừng con nít. Vả lại, khúc đường này lúc nào cũng vắng teo. Trường bước nhanh tới ngã tư nhìn cho rõ trong khi bốn đứa nhỏ theo sau. Lúc bấy giờ có một vài ông bà già từ trong xóm nhà gần cây da Năm Vồ chạy ra, mặt lộ vẻ kinh dị nhìn nhau kêu lên:

- Trời ơi! Tiếng sét đánh nổ bùng chát chúa, dội mạnh làm chấn động đất đai, tưởng chừng trời đè sập nhà cửa đến nơi! Mấy đứa cháu nhỏ đang ngủ giật mình ôm cứng lấy tôi, khóc rùm trời. Ai có ngờ, trời quang mây tạnh mà sét đánh cây da Năm Vồ chảy máu thế kia. Con quỷ cụt giò chắc chắn đã tiêu đời rồi. Mô Phật, ông trời có đức hiếu sinh, đã cứu độ nhân gian. Từ rày, kể như dân xóm mình được ăn ngon ngủ yên. Con cái đi ra đi vào tự nhiên thoải mái..

Và rồi thì, cùng lúc, mọi người im bặt, chắp tay hướng mắt nhìn lên vòm trời, miệng lâm râm cầu nguyện. Tiếng niệm kinh Nam Mô A Di Đà Phật liên hồi.

Nhìn thớ gỗ trắng nuột của cây da, bị dòng máu chảy thấm vào đỏ sẫm sẫm phản chiếu dưới ánh nắng chan hòa, gây cho Trường một ấn tượng dễ sợ. Thay vì trở lại sân tòa án, chia đều mớ me keo cho tụi nhỏ, thì Trường bảo mấy đứa nhỏ xách giỏ me keo ra về lập tức. Bởi hấn muốn tung tin ghê gớm này vào buổi chợ đông.

Chưa đầy nửa tiếng sau, năm cái loa của bọn Trường đã truyền thanh khắp khu phố và tràn lan sang các bạn hàng trong chợ. Người ta vui mừng ra mặt, xôn xao bàn tán vừa kinh sợ. Những người xưa nay ăn nói ngổ ngáo ngang tàng, chửi cha mắng mẹ, xem trời đất chẳng ra gì, nghe kể chuyện, họ trợn mắt trong lòng có phần kiêng dè, nói năng ý tứ và chừng mực hơn.

Có người mê tín dị đoan, cho rằng máu quỷ có thể trừ được tà ma, họ tức tốc lấy lon, lấy hủ đi đến cây da Năm Vồ hứng máu quỷ (?).

Trường không biết có nên tin hay không? Người ta cũng chỉ nghe nói thôi mà!

*

Sáng Thứ Hai, Trường mang cái tin nóng hổi này vào lớp. Đám bạn học thở phào nhẹ nhõm, tranh nhau có ý kiến huyền thuyên về hiện tượng lạ lùng chưa từng thấy. Trời không mưa gió, giông bão, dòng điện âm, dương giao nhau cách nào? Có thể trong một giây phút chớp nhoáng, vòm trời tối sẫm, kéo theo sấm sét, mà Trường thì mãi mê trông chừng bọn con nít hái me keo không để ý cảnh sắc bên ngoài?

Trường quyết liệt không chấp nhận giả thuyết này. Hấn chắc chắn lúc đó bầu trời trong xanh không gợn một chút mây. Nắng buổi sáng tươi mát, vàng rực như một dải lụa mỏng óng ánh phủ lên tầng cây, trải trên thảm cỏ thêm xanh mượt dòn dợn lấp lánh. Cảnh sắc thiên nhiên đẹp hài hòa, đã lôi cuốn bọn trẻ nhào lăn, ôm nhau đùa giỡn thích thú trên sân cỏ. Ngại chúng quần nát cỏ, Trường đã phải la hét luôn miệng. Như vậy, nếu có sự thay đổi sắc thái bên ngoài thì làm gì hấn không biết chứ.

Bọn nam sinh hăng say bàn cãi sôi nổi về luồng điện sét đánh. Nhưng rốt cuộc, sự hiểu biết của bọn Trường mỗi lúc càng rơi vào bế tắc, chẳng đi đến đâu. Cả lớp âm ục hện có dịp sẽ yêu cầu giáo sư khoa học giảng giải ...

*

Ít lâu sau, bên công chánh cho người đốn cây da Năm Vồ và dùng máy móc trục gốc lên, sang bằng lại mặt đất. Và trại gia binh được xây lên.

Từ ngày đó trở đi, chuyện con quỉ cụt giò chìm dần vào lãng quên.

Sau thập niên 50, những người trẻ lớn lên tại Sóc Trăng, không còn ai biết chuyện này. May mắn cho người viết đã gặp lại anh chàng Trường, người đã chứng kiến tận mắt cảnh cây da Năm Vồ bị trời đánh sét hai có dòng máu tuôn chảy từ trên xuống. Để tìm lại chút kỷ niệm tuổi ấu thơ, những lần gặp gỡ hiếm hoi trên đất nước tạm dung, chúng tôi nhắc nhở, gợi lại, kể lại, biết bao nhiêu chuyện hồi còn dùi mài “kinh sử” dưới mái trường thân thương Trần Văn, từ một thời ký ức xa xôi tìm về. Mỗi một chuyện kể là nỗi bùi ngùi, tiếc nuối, xao xuyến, khơi dậy tâm hồn già nua, khô cằn của chúng tôi những nốt nhạc tuổi hoa niên lên bổng xuống trầm ngân vang, âm ba rung nhẹ nhàng từng tế bào. Chúng tôi dường như quên hết hiện thực, sống lại những ngày tháng êm đềm mật ngọt và cảm tưởng trẻ lại mấy mươi tuổi. Cùng lúc, nghe băng khuâng trong hồn, nhớ da diết từng khuôn mặt, từng tên bạn thân thương mà giờ đây đã tứ tán mỗi người một phương trời, trôi giạt theo dòng sông đời người mà định luật thiên nhiên của tạo hóa cuốn hút qua bao nhiêu nhánh rẽ, biết bao giờ hội ngộ bên nhau?! Hy vọng ở một nơi nào đó, các bạn cũng đang nhớ đến chúng tôi, chắc chắn sẽ không quên kể lại những mẩu chuyện đời xưa đời xưa cho cháu nội, cháu ngoại nghe. Và bên cạnh những chuyện đời xưa đời xưa kinh khiếp, rùng rợn, khó quên nhất vẫn là Con Quỉ Cụt Giò với cây da Năm Vồ bị trời đánh sét hai.

Đã nửa thế kỷ đi qua, một thời gian quá dài, chắc gì còn ai nhớ đến chuyện hoang đường khó tin nhưng có thật này? Cho dù có nhớ đi nữa, chuyện “Con Quỉ Cụt Giò” ngày nay đã trở thành truyện cổ tích đời xưa, một dấu tích địa phương quê nhà, là đề tài và vừa là món quà cho con cháu chúng ta có dịp phổ biến cho đám trẻ nít xứ người.

Riêng chúng tôi, cho dù trải qua bất cứ thời gian hay không gian nào, hình ảnh trên vẫn là một huyền thoại khắc ghi trong ký ức tuổi thơ thân thương vừa gần gũi dấu yêu, khi chúng tôi bất chợt nghĩ đến nhau, là niềm an ủi trong những ngày tháng sống lưu vong xứ người. Để băng khuâng tìm về:

Chút gì để nhớ để thương.

Quê hương xa lắc đại dương cuối bờ.